

Sökanden gör gällande att beslutet måste upphävas, om inte annat så för att det innebär ett åsidosättande av motiverings-skyldigheten i artikel 253 EG. Vidare har svaranden överträtt artikel 81 EG genom att göra en juridisk felbedömning av de utredda mötenas art. Vid en objektiv bedömning av omständigheterna skulle svaranden ha funnit att det huvudsakligen förelåg oenighet mellan de berörda bankerna. Den felaktiga bedömningen av omständigheterna påverkar det bestridda beslutet i dess helhet och måste därför leda till att det helt upphävs. Beslutet innebär ett överträdande av artikel 81 EG även genom att de utredda mötena inte kunnat påverka handeln mellan medlemsstater.

Sökanden gör vidare gällande att artikel 3 i det omtvistade beslutet måste ogiltigförklaras då inget ansvarsgrundande fel begåtts, vilket är ett villkor enligt artikel 15.2 i förordning nr 17. På grund av mötenas helt nationella art och den omständighet att de förekommit i ett specifikt österrikiskt sammanhang – med österrikiska statliga myndigheters medverkan – har det inte varit möjligt för sökanden att upptäcka deras olagliga innehåll och deras påstådda förmåga att påverka handel mellan medlemsstater.

Vidare har svaranden, i strid med artikel 15.2 i förordning nr 17, kränkt grundläggade principer för beräkning av böter, och i synnerhet på flera sätt felaktigt tillämpat sina egna riktlinjer för hur böter skall fastställas. För det första är det fel att anta att det är fråga om en ”mycket allvarlig överträdelse”, och svaranden försummade att ta hänsyn till ett flertal förmildrande omständigheter. Slutligen måste bötesbeloppet nedsättas betydligt av det vidare skälet att svaranden, genom att felaktigt tillämpa meddelandet om förmånlig behandling i kartellärenden, inte tagit någon som helst hänsyn till sökandens långtgående medverkan.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 30 augusti 2002 av Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG

(Mål T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Rättegångsspråk: tyska)

Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG, Wien, har den 30 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten H. Wollmann.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 2002 i ett förfarande enligt artikel 81 EG (ärende COMP/36.571/D-1 – Österrikiska banker),
- i andra hand ogiltigförklara artiklarna 3 och 4 i nämnda beslut i den utsträckning dessa avser sökanden,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Svarandens förfarande var riktat mot regelbundna möten mellan banker i Österrike (”Bankenrunden”). Kommissionen fastslår i det omtvistade beslutet att sökanden – tillsammans med sju andra österrikiska bankföretag – hade överträtt artikel 81 EG genom att delta i avtal och samordnade förfaranden rörande priser, avgifter och marknadsföringsåtgärder, ägnade att begränsa konkurrensen på den österrikiska bankmarknaden från den 1 januari 1995 till den 24 juni 1998. Kommissionen bötfällde de berörda bankerna.

Sökanden gör gällande att mötena mellan de österrikiska bankerna inte märkbart kunnat påverka handeln mellan stater. Kommissionen har tillämpat artikel 81.1 EG felaktigt i det ifrågasatta beslutet. Förfarandena i fråga var begränsade till den Republiken Österrikes territorium. Kommissionen företedde inte några avgörande bevis för hur förfarandena trots detta märkbart skulle ha kunnat påverka handel mellan stater. I synnerhet visades det inte att de ledde till uppdelning av marknaden.

Sökanden gör vidare gällande att kommissionen inte visat att sökanden handlat uppsåtligt eller av oaktsamhet. Kommissionen har tillämpat artikel 15.2 i förordning nr 17 felaktigt. Den ålade böter trots avsaknad av bevis för att sökandens personal skulle ha agerat med uppsåt eller av oaktsamhet. Kommissionen underlåter att beakta det faktum att skuldfrågan inte har samband med kännedom om kartellförbudet utan främst med kännedom om de omständigheter som gör förbudet tillämpligt i det enskilda fallet. Vidare prövar kommissionen endast skuldfrågan i förhållande till kravet på att konkurrensen begränsas och frågar sig inte huruvida sökandens personal hade möjlighet att inse de påstådda effekterna mellan medlemsstater. Detta var inte fallet.